

Vogels in nood.

"Ik weet wel, lieve lezer,
dat mijn verhaal eentonig wordt"
Multatuli

Ieder jaar omstreeks de herfst zullen we blijven protesteren tegen de schandelijke vogelvangsten in Europa. De sneeuwbal van protesten moet groter worden. Omdat er in het nieuwe toekomstige Europa geen plaats meer behoort te zijn voor een verziekte mentaliteit, die niet alleen de Europese vogelstand aantast, maar ook de menselijke ziel. Men van die stukjes ethiek, die schaarser en onmisbaarder worden, naarmate de technologische ontwikkelingen ons de duim-schroeven verder blijven aandraaien.

Van 6 tot en met 11 september 1970 werd op Texel het 15e Wereldcongres van de Internationale Raad voor Vogelbescherming gehouden. De International Council for Bird Preservation, ICBP. Aldus "Trefpunt", een uitgave van C.R.M., oktober 1970. Er kwamen vogelbeschermers uit 32 landen bijeen. Men kwam daar samen om het behoud van de avifauna van de wereld te bespreken.

Iedereen zal natuurlijk begrijpen, dat men daar niet alleen gesproken heeft over de keiharde koude vogelmoorden en het onttrekken voor de louché vogelhandel van dit gevederde wild aan onze toch al zo bedreigde natuur, die, tegen wie weet hoeveel judaspenningen, met een gerust geweten wordt geschonden. Omdat het zeker ook triest is - en dáaraan behoeft niemand gericht schuld te hebben - als door de enorme expansiedrift van het zich steeds meer voortplantende opdringende "dier" dat mens heet, vogelbiotopen geheel moeten verdwijnen of ernstig in verdrukking komen. Evenzo waar wij hun leefklimaat verpesten - nog afgezien, wat daar ten nadele voor onszelf aan vast kan zitten - en waar we ze bij honderdduizenden dood vinden langs de Europese autowegen.

Dit zijn een paar feiten die duidelijk laten zien dat we de razend snel opdringende tijd geen halt kunnen toeroepen. En dat, naar mijn mening, aan deze kanten de slachtoffers wel zullen blijven vallen. Omdat we het tij niet kunnen keren. Omdat dit een prijs is, een zure vogelprijs in dit geval, die we betalen moeten voor de vaart, waarin we niet anders meer dan zullen moeten leven. Meer dan ooit geldt dan ook, dat we, anders dan langs de weg van (betere) strenge regels en voorschriften, verder moeten afblijven van alles wat leeft en groeit, opdat de schade, die meestal zich zal blijven aftekenen als onvermijdelijk gevolg van de voortschrijdende tijd, zoveel mogelijk te niet gedaan kan worden door te doen, wat we wel in de hand hebben en wat we stomweg kunnen laten.

Onze dieren- en plantenwereld kan vrijwel overal ernstig op het spel komen te staan. Laten we daar toch niet omheen draaien. Het zijn daarom slechte argumenten, als men vanuit bepaalde hoeken van de vogelvangsters spreekt - om hun kwade geweten te dekken - over eenzijdige natuur- en dierenbeschermingsorganisaties, die beter hun aandacht kunnen geven aan bosexploitaties die vele vogelbiotopen zouden aantasten; die vruchtbaarder werk konden verrichten als ze afgeorden tegen bodem- en watervervuiling, insecticidegebruik enz. (alsof dit niet zou geschieden) en waarom men dan geen beschermende maatregelen neemt op de grote verkeerswegen (hoe?) - zoals in Duitsland - waar jaarlijks meer dan een miljoen zangvogels sneuvelden, 200.000 hazen en meer dan 50.000 reeën, al-

dus enkele argumenten uit het eerder in dit blad besproken "Het Nieuwe Volière boek". Het aantal vogels, aldus de schrijver, dat voor de wildzangliefhebbers ten offer zou vallen zou in tegenstelling tot bovenstaande aanhalingen zo belachelijk klein zijn, dat het de moeite van het uitrekenen niet eens waard is!

Ik zal me er niet aan wagen, dit rekensommetje wel te maken, uit vrees, dat ik door wat niet controleerbaar is, nog veel te laag zou uitkomen.

Toch een wonderlijk argument als de schrijver van dit boekje zelf ergens (met uitroeptekens) stelt, dat b.v. "de smokkelhandel zeer actief is en jaarlijks meer dan 2½ miljoen Australische dollars aan de vogelhandel verdient". Allemaal vogels die gewoon uit de natuur gestolen worden, ik kan het niet fatsoenlijker zeggen.

En wie kan ooit precies meten hoeveel honderdduizenden voor de kooi bestemde vogels bij de vangsten beschadigd aan oog, snob, poot of veer, voor deze handel als "ongeschikt" worden doodgeknepen en de consumptie ingaan of naar de mestvaalt verdwijnen?

Een volwassen gewoondenkend mens zou zich dood moeten schamen, als hij medewerkend aan deze praktijken nog allerlei wazige argumenten optrommelt om de schijn op te houden alsof het allemaal zo'n vaart niet zal lopen. Nogmaals; Voor één kooivogel sterven er 50 voorgangers die deze dubieuze beschavingsenclave nooit zullen bereiken. van de 500.000 Amazonepapagaaien komen er "slechts" 10.000 in de huiskamers terecht, zo ongeveer ieder jaar.

Diep en diep droevig is het, dat ons Nederland - blijkens een kortelings uitvoerige t.v.-uitzending - internationaal het slechtst staat aangeschreven als doorgangscentrum voor de internationale dierenhandel!

En ik vraag mij af, waarom tenminste niet één kamerlid, op grond van deze uitzending, geen vragen stelde aan de minister of deze juist waren, of de minister bereid is hierna een grondig onderzoek te laten instellen en als dit juist is, wat hij denkt hier tegen te zullen doen!

Of zijn wij dan toch, net als tijdens de middeleeuwen, het land gebleven van de westerse Chinezen?

O nee, het gaat niet alleen tegen België, waartegen Mr. Dr. Benno Stokvis in zijn radiatorrubriek "Recht en Slecht" zo scherp ageerde en waarom uit Nederland 80.000 kinderhandtekeningen de Belgische regering werden aangeboden.

Het wordt langzamerhand een wereldzaak op natuurgebied en in de Europese gemeenschap zouden we hiervan zeker de spits kunnen afbijten.

Maar dan moeten Italië, Frankrijk en België geen Europese verdragen tekenen inzake natuurbehoud, die zij al bij voorbaat niet nakomen.

"Vogelmoord", lees ik in het blad van CRM, hierboven aangehaald. Beruchte landen zijn Italië, waar men jaarlijks naar schatting 150 miljoen vogels van elk formaat doodt (en opeet), Malta, waar men het vooral op roofvogels gemunt heeft en Frankrijk, waar men vooral verzot is op leeuwerikken en lijsters, die er bij miljoenen gevangen worden en op frans-gastronomische wijze worden opgepeuzeld.

Ook ons zuiderbuurlandje België heeft niet zo'n beste reputatie.

Aldus uit het verslag van de vergadering van 32 landen op Texel.

Misschien gaan daarom onze protesten het eerst naar België uit, omdat het juist die miljoenen doortrekkers zijn, die in ons land met zoveel zorg worden beschermd.

Langs onze grens worden er per trekseizoen 15- tot 20 miljoen weggevangen.

En al krijgt België wetten, welke wetten dan ook, het zal niet helpen, als de uitvoerende macht geen kans ziet, of het voor mijn part wel gelooft, want ook dáár kan de mentaliteit een rol spelen! om streng op de naleving van verboden en geboden toe te zien. Reikt men in België geen 20.000 vergunningen uit ter versterking van de Staatskas?

Er komt, mede op aandrang van prof. Vooijs, een wetsontwerp ter tafel in Nederland, als ik goed geluisterd heb: wetsontwerp bedreigde diersoorten. Gelukkig weer een stap vooruit. In Nederland zullen deze dieren (ook exoten) worden beschermd en uit de dierenhandel verdwijnen. Hoewel misschien wat voorbarig, toch nog deze vraag: En al die andere dieren, die (nog) niet bedreigd zijn, mogen zij in hun kooien eindeloos zitten uitkijken tot eens ook zij (gelukkig!) de rand van de bedreiging naderen om dan onder de verlossende bescherming te vallen?

Met grote belangstelling wachten we af, wat deze wet te bieden heeft.

K. ten Haken

---.---.---

Liske Rijnja studeert, puur voor zijn plezier, Russisch. Op zichzelf al geen kleinigheid, naast zijn medewerking aan het bestuur, de Korhaan, zijn fotografie en de tijd die hij voor vogelonderzoek vrijmaakt.

Van tijd tot tijd zullen wij van hem uit het Russisch vertaalde verhalen opnemen die ons zeker weer wat meer inzicht geven over dat wonderschone land, dat Rusland wel moet zijn.

IN DE WOLGA-DELTA

een artikel van Igor Konstantinov
uit: Sputnik no. 2/1971.

De dag breekt aan. Het nachtelijk gezang van de kikkers en padden ebt langzaam weg; de morgen kleurt de grijze massa. De dauwdruppels verschijnen op de grassprietjes; elke druppel lijkt op een stukje zon.

Ik zat met een staflid van het Reservaat in een kulas- een boot met een platte bodem - en we gingen naar het midden van de rivier.

We voeren nu zonder riemen, want de stroom zou ons stroomafwaarts brengen. We kwamen langs ontelbare kanalen - het aantal nam toe naarmate we de zee naderden.

De Wolga-Delta is als een immens systeem van kleine kanalen en eilanden. Overal waar men ook kijkt, ziet men enorme rietlandschappen en wilgen gesierd met gaten. Er zijn plaatsen waar de toppen van de bomen in elkaar roeien, terwijl zij toch een behoorlijk eind van elkaar staan. We schijnen in de jungle aangeland te zijn.

Maar nee.....het is een deel van de Wolga-Delta, het deel dat behoort bij het Staatsnatuurreservaat van Astrakhan.

Het is dat gedeelte van de Delta, dat het dichtst bij de zee ligt, 50 - 75 mijl ten zuiden van Astrakhan en het beslaat een oppervlakte van ongeveer 1000 ha. Het wordt voornamelijk bewoond door vogels. Ze zijn overal - in het water, in de bomen, op de strandjes, in de lucht, op de eilanden. Wit, zwart, rood en goudkleurigen. Met de eerste lentewinden haasten de vogels zich hierheen.